

SOUTĚŽ 1/2 - VÁŽENÍ DĚLA LÁTKA JE TAK SNADNÁ - IV.

Středa, 11. června 2008

Létání mě děsí a navíc jsem tak na 80% přesvědčena, že letadlo, ve kterém se nacházím, určitě spadne. Nevím, jestli jaká kniha mohla pomoci zbavit se fobie z létání, která se léty prohlubuje; ale možná bych díky ní měla nějak získat užitečné informace, jež by mě dokázaly přesvědčit o tom, že je vlastně jedno, čím člověk jede nebo letí nikdo neví, kde a jaké informace dostane.

Rádi bychom se jako rodina v létě dostali dále, než autem do Chorvatska, ale vzhledem k tomu, že to bohužel stojí a padá na mé absolutní neochotu zatnout zuby a přetrvávat pár hodin strachu. Kde vzhledem k tomu jsem už mohla být... Jako dítě jsem pracovala na zahraničním oddělení jedné stavební firmy, jsem létala opravdu hodně. Destinace nepatřily k těm nejbezpečnějším a dokonce jsem měla tu možnost být v posledním letadle na lince Bagdád - Teherán, než vypukla válka Irák - Irán. Pamatuji si, že mi dokonce prohlídli panenku Káju, co kdyby nesla ve svých útrokách pár deka semtexu. Tehdy to bylo zajímavé, úžasné, skvělé. Nejvíce mě bavilo odlétání a přistávání. Radostně jsem vyskala a těšila se, až za dalších osm hodin náhle přistane obrovský letoun přistane na další letišti, které bude zase jinak vonět, a lidi budou zase trochu jiní. Naprosto odlišné to prostředí prožíval jsem tatínek. Několik týdnů před odjezdem s ním nebyla žádná doprava a dopřával si tak dlouho odpírané cigarety ve výtahách a neustálém množství, o alkoholu ani nemluví. Jak jsem ale rostla, rostlo i moje pochopení pro jeho tehdejší chování. V současnosti se nacházíme přibližně na stejném levelu. Nesnáším, ba musím prohlásit: nenávídím létání. Pocit, že nemám pevnou půdu pod nohama, jen těch pár centimetrů železa, mě děsí. Navíc jsem skrz naskrz prolezla teorií, že i kdyby je létání údajně nejbezpečnější způsob cestování, tak přitom automobilové, autobusové, vlakové a buďto jaké bouře máte přeci jen trochu nějak na příměří, ale kdyby se takový boeing přitom uprosbičován lijákem a neúprosnou bouřkou doprostřed Atlantiku, jsou dokonce na příměří opravdu promilové. Můj zatím poslední let z Prahy do Vídně dopadl dobře. Sice mě to stálo pár dnů nervování, ale přitom přistání jsem na sebe byla pyšná. Opravdu, statečná holka. Říkám si, že si to létání musím teď zas nejdříve trochu osahat po Evropě... pak se třeba vydám i za oceán, ale to je otázka několikaletého tréninku a duševní přípravy. Jinak to nevidím. Paula

UPOZORNĚNÍ: Soutěž trvá do 30. 6. 2008. Prosím, své texty posílejte na adresu: redakce - zavim@kudlanka.cz díky, d@niela